

Pare i filla

Un relat de: [Edgar](#)

Havies pujat tantes vegades a Montserrat que et pensaves que avui seria com sempre. Jo no he estat capaç de negar-t'ho i ara som aquí a la cuneta del km 7 esperant l'ambulància. Que n'ets de tossut, pare! Els dos sabíem que el teu cor no era el d'abans de la malaltia, però tu insisties que havies de pujar a agrair a la Moreneta la teva recuperació i que ho havies de fer en bicicleta.

Em vas transmetre des de petita la teva passió pel ciclisme. Abans que comencés a caminar ja m'havies comprat un tricicle i la grandària de les bicicletes va créixer amb mi. A quinze anys em vas comprar la professional amb què t'acompanyava els diumenges al matí a conèixer nous indrets i a esmorzar de forquilla i ganivet amb el grup dels teus col•legues del que la Bàrbara, la filla d'en Robert, era la mascota.

Tu treballaves fora durant tota la setmana i jo havia "d'estudiar" les revistes de ciclisme i els àlbums de cromos que em feies col•leccionar per conèixer els teus estimats herois: Bahamontes, Anquetil, Merckx, Indurain. Quan tu arribaves i jo em sabia la "llici3" em premiaves amb una sessió de vídeo de les carreres que durant la setmana no havies pogut veure.

Quan la mare va marxar no ho vaig entendre però ara sé que tenia raó perquè per a tu, totalment abduït, no hi havia res més al món que la bicicleta. Quant a mi, molt estimar la Bàrbara però vaig tenir una joventut solitària, sense amics de la meva edat, vivint a casa de la tieta Rosa que em cuidava mentre tu no hi eres. És cert que ella em va explicar que no havies volgut casar-te de nou, encara que havies tingut més d'una ocasió, perquè jo no hagués de substituir la mare per una desconeguda. Però potser el que no volies era que ningú s'interposés entre el ciclisme i tu.

Espero que no vulguis tornar a Montserrat en bicicleta. I si ho fas, jo no t'acompanyaré. La bicicleta ha estat per a mi una manera d'estar a prop teu, tot esperant que em fessis una abraçada o un petó que no he aconseguit.